

Del 2 af 4

Onsdag den 25. juli (München og Inntal)

Vi besluttede os for München. Se lidt by og hygge os ved poolen på campingpladsen. Vejret skulle være fint. Turen var heller ikke så lang. Her slog det mig første gang, at 250 km. pludselig ikke var langt... En tur til Jylland føles lang. Men der sker tilsyneladende noget med afstande, når man begynder at køre i udlandet. Vi kørte mod München. Pigerne er helt fantastiske til at underholde sig selv. De leger, synger, sover og der er ingen sure miner. De er også med på råd, hver gang vi gør noget.

Som f.eks. da vi landede i München. Obermenzing. Kors i r..... Det er nok én af de allerkedeligste pladser, vi har været på. Da vi havde fundet vores plads og parkeret bilen, kiggede vi på hinanden. Jeg gik ned for at se, hvordan legepladsen så ud. Pigerne var der allerede og de begyndte at grine, da jeg kom. "Mooooaaar! Prøv lige at se. Der er ikke noget, der virker!".

Vi kørte videre. Vi tog skridtet fuldt ud og besluttede, at NU måtte det være! NU var det nok! NU gad vi sgu ikke glo på kedelige campingpladser og regnvejr mere.

Lars fra Jesper's arbejde havde hele tiden været vores vejrprofet og han blev konsulteret for en kort bemærkning. Sagen var klar. Vi måtte til alperne.
Jodle-lei-hi-hi...

Jeg gik tilbage til receptionen, stak receptionisten kortet og sagde, at min mor havde ringet. Vi var nødt til at køre tilbage. "Pis", tænkte jeg, da hun smilede indforstået og sagde ok. Det var jo ikke nødvendigt at stikke en hvid løgn. Ku' jo bare ha' sagt, at vi ikke havde lyst til at blive.

Nå, men vi skulle finde en anden plads i Østrig. Valget blev igen truffet via Campingbogen og faldt på Camping Inntal i Wiesing, Tirol i Østrig. Tæt på Innsbruck. Men denne gang ringede vi og spurgte, om der var plads, pool og noget for ungerne, inden vi kørte! Vi fik at vide, at der var masser af ledig kapacitet, swimmingpool på stedet og en dejlig legeplads. GODT SÅ!

Så kom bjergene. De rigtige. Lige pludselig var de der. Alperne. Det var blevet sen eftermiddag og et par gange rundt om München smed lige en ekstra time på transporttiden. Krølle-Beta (vores GPS), er ikke den mest pålidelige dame. Hun når simpelthen ikke at opdatere hurtigt nok til at vise vejen, hvis der kommer et par hurtige sving efter hinanden. Men vi fandt ud af byen og nu rejste disse træbeklædte kæmper sig foran os. Vejene gik pludselig op og ned med en helt anden stigningsgrad end tidligere.

Mon vores camper ville klare mosten? Da vi ramte Østrig opdagede vi ved en tilfældighed, at man skal betale for at køre på motorvejene. Pengene herfra må gå til sundhedsvæsenet eller noget andet. Vejenes beskaffenhed bliver de helt sikkert ikke brugt på! Man køber et klistermærke, som man sætter i forruden. Bliver man stoppet uden, koster det 500 Euro i bøde. Og de checker. Der går folk rundt på rastepladser, ved motorvejsrestauranter m.v. og kigger på bilernes ruder.

Vi nåede frem til Camping Inntal sidst på eftermiddagen. Vi fik en ny ven straks, da vi ankom. Han pegede hen på den eneste tomme plet, som vi kunne se. Det var den sidste plads, sagde han og smilede stort. Jeg tror, han havde ret. Vi konstaterede, at de alligevel

havde noteret vores navn, da vi checkede ind. Vi trængte til at være et sted mere end 1 dag. Ungerne trængte til at hvile ud og camperen trængte sikkert også til et pusterum.

Vi fik installeret camperen på de træklodser, vi havde lånt af svogeren. "KLONK" sagde det, hver gang Jesper kørte bilen derop. Alle andre bruger kiler af hård plast. Det ser noget mere fikst ud... Men typisk os. Vi er hverken checkede eller specielt forberedte. "Hvor skal I hen?"..."Ud i det blå – i dét, vi har på!" Sådan er vi nok...

Nå, men solen var der. Swimmingpoolen og restauranten var der også – og det var tæskevarmt. På med badetøjet. Væk med de lange frakker og bukser. Nu skulle der bades!

Jeg havde hele tiden SMS'et med min veninde. De var i Italien og vi havde snakket lidt om, at vi kunne køre ned til dem på "besøg". Jeg nægtede kategorisk at køre så langt... Tjaa...men så kom de heldigvis på besøg hos os. Og jeg kom senere til at æde mine ord – med puhaaaa til...

Torsdag den 26. juli (Inntal)

Jeg sov ikke godt om natten. Det var svært at vænne sig til varmen og vores nye hollandske naboer gjorde deres til, at det blev ekstra festligt. (5 mænd i deres bedste alder havde slået et telt op og de lavede ikke meget andet end at hente og drikke øl, spise og sove. Der var en konstant strøm af hollandske gloser og sikkert uhumske vittigheder. En enkelt dag vovede de sig endda i swimmingpoolen!).

Jeg vågnede for alvor, da naboens hund gav sig til at gø. Klokkeren var også blevet 05.30, så det kunne ikke være for tidligt... Jeg kan godt li' at stå op før resten af familien, når vi er på ferie. Sidde i morgensolen og drikke en kop kaffe og nyde stilheden. Det sidste blev så ikke lige tilfældet her. Men hvis man vil campere – og hvis man vil gøre det på steder, hvor pladsen er lidt trang, så må man også tage de gøende hunde og skrigende babyer med. Det er vist nok en del af charmen...

Camping Inntal er en mindre, familiedrevet plads. Campingdirektøren viste sig ved flere lejligheder – bl.a. slog han græs en morgen med en stor, benzindrevet maskine. Der var mange, der stadig sov, hvilket han så tilsyneladende havde en holdning om, at de ikke skulle fortsætte med. Der skulle slås græs! En aften var der lagt an til den store fest i restauranten. Med et tyrolerband...! Der spillede f.eks. "Living next door to Alice". Det var mere sjældent end kønt, men til gengæld spillede de helt til midnat.

Pigerne var i poolen det meste af den første dag, kun afbrudt af en kort gåtur til "byen", som bestod af et træværk, en bank, en kiosk, en købmand, en slagter, en bierstube og et gashof. Det var for varmt til at gå, så vi skyndte os tilbage, efter at have handlet lidt.

Jeg gik op på den tilhørende restaurant for at høre, om vi kunne reservere et bord. Hun kiggede på mig, som om jeg havde sagt noget på kinesisk. Hun sagde, at det ikke var et problem at få bord til kl. 18.00, men hun ville da gerne reservere. Da klokken blev seks, forstod jeg bedre, hvad hun mente. Der var stort set ikke andre end os – men det var hyggeligt selvom vi fik noget mad, der havde fået flere tæsk end et stykke flæsk på en kro i Nyborg. I Østrig skal en skinkeschnitzel tilsyneladende være flad som en pandekage.

Det er et spøjst fænomen, dét med mad på ferier. Hvis nogen havde serveret det samme mad, som vi fik på den restaurant, til en almindelig middag en fredag aften, ville man nok have syntes, at der var plads til forbedringer. Men på en familieejet campingplads i Sydtyrol med 2 rødkindede, glade poder smager næsten alting godt.

Vi fik en dejlig SMS fra min veninde og hendes mand, hvor de skrev, at de ville ”kigge forbi” dagen efter. Vi forsøgte at skaffe dem et sted at sove på campingpladsen, men det kunne ikke lade sig gøre. Alt var optaget – på nær en campingvogn, som ikke lignede noget, der var særlig rart at bo i.

Min veninde fandt noget et par kilometer væk og vi glædede os meget, til de skulle komme.

Fredag den 27. juli (besøg fra Italien)

Endnu en rigtig dejlig solskinsdag brød igennem samtidig med naboens hund og en sulten baby. Der var nogle enkelte andre danskere på pladsen, men man mingler ikke med hinanden, blot fordi man er fra samme lille land. Og hvorfor skulle man i grunden også dét? Man kan hilse og smile lidt af, at man er så mange kilometer væk og alligevel mødes på forholdsvis små steder – men dét med at skulle snakke sammen, blot fordi man er dansk, har jeg aldrig været den store tilhænger af.

Vi slappede af, ungerne var i poolen og dér sad vi længe og kiggede på. Jeg tror faktisk, at jeg også selv var i vandet. Det er ikke noget kønt syn, men det var dejligt!

En SMS fra min veninde om, at den forventede ankomsttid blev ca. 17.30 gjorde ventetiden noget længere for pigerne end først beregnet. Men det var også en lang tur, som familien Annfeldt skulle ud på...

Vi fik dagen til at gå med lidt af hvert og endelig omkring kl. 17 kom de! Ned til camperen, i badetøjet og op i poolen. Vi fik snakket og jeg kunne mærke, at det var rart at ævle lidt tøs snak. Det er dejligt at være sammen med sin familie, det er dejligt at have tid til at snakke med sine børn og sin mand, men det var rigtig rart med noget pigesnak! Tror også, at mændene nød det. Ikke noget ævl om bikinilinie og hvem-er-mon-tykkere-end-mig.

Vi spiste på restauranten igen – mest fordi, vi ikke gad spilde tiden på at lave mad og vaske op. Det var nogenlunde, men en kulinarisk oplevelse blev besøgene aldrig.

Trætte og glade efter en god dag gik vi i seng, vel vidende at besøget ville fortsætte næste dag.

Lørdag den 28. juli (Inntal)

Endnu en dejlig solskinsdag – dog en smule køligere end de foregående dage, hvilket ikke gjorde livet dårligere. Afslapning ved poolen og hyggesnak.

Maria blev desværre ramt af solstik. Min fortjeneste...øv – og undskyld Dudde. Jeg fik ikke smurt nok med solcremen og jeg holdt ikke nok øje med væskeindtagelsen. Hendes hoved hævede, hun havde ondt og blev helt slatten. Heldigvis er jeg en pylrerøv, inden tingene sker – så jeg har altid det halve medicinskab med på ferie. Zinkliniment er et vidundermiddel. Tager både kløen fra myggestik, skoldkopper og nu også solskoldning. Maria fik det gudskelov bedre i løbet af et par timer, men det satte en voldsom dæmper på hyggen. Tak, Mor-fjols!

J & H forlod os efter aftensmaden, der i øvrigt slog alle tidligere rekorder i uhumskhed og har ikke fortjent nærmere omtale. Lidt ærgerligt at slutte deres dejlige besøg af på dén måde.

Efter de var kørt, besluttede Jesper og jeg, at vi ville se Wien. Det skulle både være en smuk og interessant by. Vi fandt en campingplads i Klosterneuburg, der er en forstad til Wien. Vi ringede og bookede plads og fik kodet Krølle-Beta. Efter Wien ville vi køre nordover mod Berlin. God plan. Hyggeligt at skulle vise tøserne muren – eller resterne af den.

Søndag den 29. juli (mod Wien)

Vi vågnede op til...regn! Eller det vil sige, vi vågnede op til en våd plads. Det havde regnet. Ret meget, faktisk. Passende tidspunkt at skride på. Jeg skulle lige ha' vandet væk fra markisen. Det skulle jeg så absolut gøre ved at sænke den ene stander en smule med det resultat, at al vandet løb lige ned i hovedet på mig. Det var der et par stykker, der fik lidt morgenunderholdning ud af... Vores hollandske drikfældige naboer pakkede også sammen og skulle hjemad. Det foregik i et noget adstadigt tempo.

Vi checkede ud – og efter aftale med pigerne satte vi kursen mod Wien.

Der var lidt langt, set i bakspejlet...(hø hø). Til gengæld fik jeg lov til at køre det sidste stykke. Naturligvis gennem selve Wien, da vores campingplads lå på den anden side end den, vi kom fra. Det var en...oplevelse. Også for mine passagerer. Jeg (og min familie) kunne ønske mig lidt mere rutine i f.eks. at bedømme bilens bredde (!). Jeg har tænkt lidt over, om man kan tage et køreteknisk kursus i egen autocamper? Jeg har endnu ikke fået fornøjelsen af at køre den på plads, når vi er kommet til et nyt sted og jeg vil heller ikke prale af min bakketeknik. Jeg har dog endnu ikke skadet bilen...

Efter noget vejarbejde og nogle ret smalle byveje fulde af sporvognsspor, nåede vi frem til Klosterneuburg ca. 10 km udenfor Wien's centrum. Vi stod og svedte et stykke tid i receptionen, fik udleveret et kort med ledige pladser, blev bedt om at finde den ønskede plads og vende tilbage til receptionen. Vi har efterfølgende lært, at det er god campingetik at GÅ rundt og finde sin plads i stedet for at køre...

Vi kom tilbage til receptionen, fik alle de obligatoriske brochurer og i tilgift et "gutscheinheft", som gav klækkelige rabatter på alt muligt på de omkringliggende restauranter mv.

Pladsen er udstyret med en "fornuftig legeplads", som vores ældste udtrykte det. Der er tillige en trampolinplads, hvor man dog skal betale 1 Euro for 10 min.

Ved siden af pladsen ligger "Happy Land". En stor sportshal med både inden- og udendørs swimmingpool, squash-, tennis- og badmintonbane, sauna og wellness.

Vi fik installeret os på pladsen, fik hilst på naboerne og fandt et par Euro frem, så tøserne kunne få rørt sig lidt på trampolinen. Der stod en mand og tog imod pengene. Han var vist fra Ungarn eller Rumænien. Han var fuld som en allike og det krævede alle tilgængelige,

sproglige evner at kommunikere med ham. Det viste sig dog hurtigt, at han selv stod for det meste kommunikation. Vi blev nye, bedste venner og pigerne fik lov at hoppe til de var helt hudløse på fødderne.

Efter hoppeoplevelsen fandt vi badetøjet frem og gik i Happy Land. Vi var ret glade i forvejen, men man kan jo aldrig vide... Det var en stor svømmehal med både bølgebåd, babybassin og en pool, hvor man kunne få spul. Der sad nogle kæmpe dyser i vandet, som kom ud med et tryk, der for en stund gjorde min bagdel lige så lille, som da jeg var 16. Hurra, tænkte jeg – indtil jeg opdagede, at dysen blot havde skubbet resten af bagen over i min sidemand. Dyserne sad tilmed i forskellige højder – måtte min ellers robuste mand sande, da han ville prøve 😊

Efter et par timers badning var det tid til at få noget at spise og vi valgte at indtage aftensmåltidet på den lokale restaurant. Vi burde være gået de 10 min. op til byen, men vi var trætte og ville bare spise og så i kassen. Gid, vi var gået...maden var dødssyg men til gengæld fik jeg en aha! Jesper havde bestilt en Radler fra Ottakriger. Den så meget lys ud og han var ved at omkomme, da han smagte på den. Øl med citrussmag. Mmmmmm! Det var lige noget for mig! Jeg foretrækker til enhver tid rødvin og spiritus frem for øl – men denne her kan jeg rigtig godt li'. Øl og citronlimonade. Tjaa....